

15. ANIMATEKA

Telesa, razgrajena v zarisane črte

S sobotno podelitvijo nagrad se je končala že 15. Animatoka. Nesporni zmagovalci festivala je bil poljski III animatorke Marte Pajek, ki je dobil tako veliko nagrado žirije kot nagrado občinstva.

✂ Tina Pogljajen

V dvanajstminutnem filmu *III* poljske režiserke Marte Pajek, ki je kljub razmeroma asketskemu, črno-belemu slogu animacije na občinstvo naredil močan vtis, se ob glasbeni spremljavi Einstürzende Neubauten prostori in telesa razgrajujejo na s svinčnikom zarisane črte. Igra zapeljevanja med moškim in žensko se skozi stapljanje človeških teles, živalskih delov in rastlin spremeni v dekonstrukcijo tega, kako se kot ženske ali moški predstavljamo drugim. Film *III* je sicer del njene trilogije Nemogoči liki in druge zgodbe, skozi katero poleg ljubzenskega odnosa vizualno dekonstruira tudi človeška domovanja (*II*) in civilizacijo (*I*).

Nacizem po nacizmu

Poleg tekmovalnega programa so na festivalu letos kot vsako leto predstavili tudi zanimiv izbor celovečernih animiranih filmov. Med njimi jih je bilo veliko jasno družbeno angažiranih – kar je morda že februarja napovedal *Otok psov* Wesa Andersona, ki jasno aludira na begunsko problematiko, četudi se je Anderson političnim vsebinam doslej praviloma izogibal. Zgodbe so namreč zajemale vse, od življenja na podeželskem robu Gaze do dediščine nacizma in vojne na Hrvaškem (*Švicar*

Čliski film Volčja hiša Cristobala Léona in Joaquina Cocine govori o resnični nemški Colonii Dignidad v Čilu po drugi svetovni vojni. ✂ arhiv Animateke

Chris). V zgodovino se je ozrl tudi čliski film *Volčja hiša Cristobala Léona in Joaquina Cocine*, ki govori o resnični nemški Colonii Dignidad v Čilu po drugi svetovni vojni. Vzpostavil jo je nacist Paul Schäfer, prisoten pa naj bi tudi zloglasni esesovec Josef Mengele; v koloniji so otroke in odrasle spolno zlorabljali in mučili. Junakinja iz te kolonije pobezne in se zateče v hišo, v kateri živi dva pujsa, ki se po tem, ko z njima ljubče ravna, začneta počasi spreminjati v človeka. Volčja hiša je izjemno naporen film, ne le

V nagrajenem filmu III se igra zapeljevanja med moškim in žensko skozi stapljanje človeških teles, živalskih delov in rastlin spremeni v dekonstrukcijo tega, kako se kot ženske ali moški predstavljamo drugim.

zaradi edinstvenega eksperimentalnega sloga, ki je pred očmi gledalcev ves čas v nastajanju, temveč predvsem zaradi slikanja nacistič-

kih dronov in tako ustvaril pripoved o življenju pred izralskimi napadi leta 2009 in po njih. Film deluje kot intimen portret vojne, za družino Samouni pa je ta vendarle le en del življenja, četudi še vedno čutijo posledice travme. Črno-beli animirani deli filma delujejo v ostrem nasprotju z dokumentarnimi: v trenutkih uprizoritve masakrov delujejo kot neznosna nočna mora.

V povsem drugačnem svetu se dogaja madžarski animirani film *Ruben Brandt – zbiratelj Milorada Krstića*. Gre za pripoved o tatovih muzejskih umetnin s primesmi akcijskih filmov in filma noir. Tatvine izvede prisična skupina rokovanjčev, da bi svojemu psihoterapevtu, Rubenu Brandtu, pomagali, da bi se znebil nočnih mor. V njih ga preganjajo osebe z znamenitih slik – Botticellijeva Venera, Velázquezova Infanta Margarita in tako dalje. Ruben Brandt pa ni fetišističen samo do ikoničnih umetniških del, ampak tudi do ženskih teles. V tem smislu zelo spominja na stripovski superjunakinje, ki so s svojimi pripovedmi včasih bolj izgovor za mehkeroitične podobe za moško občinstvo. ✕

Nagrade 15. Animateke

Velika nagrada žirije

III, rež. Marta Pajek (Poljska, 2018)

Nagrada občinstva, DSAF

III, rež. Marta Pajek (Poljska, 2018)

Mladi talent, nagrada ALU

Love Me, Fear Me, rež. Veronica Slomon (Nemčija, 2018)

Nagrada otroške žirije Slon

Teorija zahoda, rež. Roman Skolov (Rusija, 2017)